

PŘÍPAD NEVERNÉ KLÁRY

DRUHÉ MĚSTO

A woman with a pink hair tie is sitting in a bathtub, looking thoughtfully to the side. The background is a warm, golden glow with vertical light streaks, suggesting a window or a decorative light effect.

MICHAL VIEWEGH

DRUHÉ MĚSTO

MICHAL VIEWEGH
PŘÍPAD NEVĚRNÉ KLÁRY

V
PŘÍPAD
NEVĚRNÉ
KLÁRY

MICHAL VIEWEGH

DRUHÉ MĚSTO
BRNO 2009

© Michal Viewegh, 2003

© Druhé město, 2009

ISBN 978-80-7227-285-3

Poděkování

*JUDr. Jiřímu Kameníkovi, místopředsedovi
Asociace detektivních a ochranných agentur,
za jeho cenné náměty a připomínky.*

„Tak vyprávěj,“ nařizují Denisovi a zamířím pistolí na jedno z těch vyšíváných černých sluníček zdobících jeho zbrusu nové čínské sáčko.

Po právě skončené videoprojekci cítím nepopsatelné rozčilení a vztek, ale zároveň i jakési slavnostní vzrušení. Ten turdý, těžký kov v dlaních, to je už známý pocit, neboť v posledních týdnech jsem byl několikrát střílet, a navíc jsem si s pistolí doma často jen tak hrál; ono nové, vzrušující je především to, že zbraň je nabitá a že s ní mířím na člověka — něco takového je na střelnici samozřejmě nemyslitelné.

Sedíme v jeho kanceláři. Denis navenek vypadá klidně, ale za těch několik týdnů jeho pochopitelnou skrytou nervozitu už dokážu prohlédnout. Když jsem před chvílí kancelář zamkl, uvědomil si, že to myslím vážně.

„Chystáš se mě zabít?“ ptá se.

„Ano.“

Usmívá se, ale je při tom nebyvale nejistý.

„Ostatně jakápak smrt,“ říkám pohrdavě. „Bylo by hloupé, aby se autor snažil čtenáři

namluvit, píše Kundera, že jeho postavy skutečně žily.“

„Takže román je u konce?“

„Přesně tak. Už tě nepotřebuju.“

Sotva znatelně přikývne, přestože si tím popodpisuje svůj ortel. Obrazovka televizoru je potemnělá, ale závěsy jsou dosud zatažené. V jistém smyslu pořád nemůžu uvěřit tomu, co jsem před chvílí na vlastní oči viděl.

„Vyprávěj, Denisi,“ vyzvu ho znovu. „Vyprávěj a važ každý slovo.“

Mlčí příliš dlouho, takže musím pistoli natáhnout a odjistit. Ty ostré, přesné zvuky jako by ještě znásobily její význam: nyní opanovala celou místnost.

„Středobod vyprávění,“ poznamenám.

Denis uhranutě pozoruje ústí hlavně.

„Začni!“ poručím mu příkře.

„Nevím, co mám říct,“ promluví konečně.

„Dá se k tomu vůbec něco dodat?“

Má očividně strach, ale chce si zachovat důstojnost. Kdesi hluboko pod vším tím vztekem a žárlivostí je mi to sympatické.

„Vem to pěkně od začátku,“ poradím mu.

„Zbožňuju chronologii vyprávění.“

1.

Norbert zavolal druhé říjnové úterý, krátce po šesté — tedy v době, kdy klienti (používám to slovo ryze mechanicky a s vědomím, že se vám, tak jako kdysi mně, bude možná zdát přinejmenším nezvyklé) už do kanceláře nevolají, neboť přirozeně nepředpokládají, že by zde v tak pokročilé době ještě někoho zastihli; byla to první a zdaleka ne poslední z věcí, jimiž se Norbert lišil od ostatních podváděných mužů, kteří se na mě obraceli.

„Jsem jenom další z vašich žárlivých zákazníků — netvrdím přece, že jsem jiný než ostatní,“ řekl mi asi týden nato; připadalo mi, jako by to odněkud citoval, a později jsem onu větu skutečně objevil v jednom románu Grahama Greena.

Paradoxně právě schopnost podobné sebe-reflexe, u žárlivých mužů dost ojedinělá, pouze zesilovala výlučnost jeho postavení — a on to samozřejmě věděl.

Při prvním zazvonění telefonu nejmladší ze tří mých stálých zaměstnanců Matroš (lituji, ale já jsem mu tu přezdívku nevybíral) pohlédl podezíravě na hodinky — zjevně se obával, že by to mohl být jeden z těch zoufalých telefonátů rodičů, kteří v neuklizeném pokoji šestnáctiletého syna či dcery právě objevili ledabyle ukrytou dózu s marihuanou nebo čtyři tablety extáze a zatoužili něco udělat *hned teď* — což by Matrošovi nepříjemně zkřížilo plány pro nadcházející večer. Nevím sice, co přesně měl v plánu (zřejmě jezdit na tom svém akrobatickém kole nebo hrát v parku na *bonga*, popřípadě někde na rušné křižovatce žonglovat s kuželkami a pod heslem *Ulice lidem!* zcela zablokovat už beztak přetíženou pražskou dopravu), nicméně to zřejmě muselo být něco velmi důležitého, neboť mne už před několika dny poprosil, zda bych za něho v úterý večer nepřevzal sledování inženýra Cardy; tvrdil, že si o to dovoluje požádat jen proto, že Carda chodí každé úterý se svou milenkou do bazénu v hotelu Intercontinental, takže to prý bude *fakt ňamka*.

Sandra, už v červeném koženkovém kabátku, který jí byl podle mého laického názoru příliš těsný, a zbytečně tak zdůrazňoval její tloušťku, se od zrcadla v předsíni vrátila nazpět ke svému vzorně srovnanému stolu (s vel-

kou fotografií svého přítele v nevkusném rámečku z králičí kožešiny) a s demonstrativně trpělivým úsměvem sluchátko zdvihla. Věděl jsem, že by to udělala i v případě, kdybych tu nebyl — pracovala pro mě už sedm let, od svých osmnácti, a stejně jako na Matroše a Ninu jsem se i na ni mohl plně spolehnout.

„Detektivní kancelář doktora Pravdy, dobrý večer.“

Ocenil jsem, že kromě jemné ironie ve slovech *dobry večer* nebyl v jejím tónu žádný další náznak rozmrzelosti. Nenápadně jsem ji sledoval otevřenými dveřmi: pozorně naslouchala mužskému hlasu na druhém konci linky a zároveň kontaktovala Matroše očima. Podle způsobu, jakým se klient představil, dokázala často předem odhadnout, o jaký druh detektivní služby půjde, a svou domněnku nám ještě během telefonátu tlumočila různými více či méně srozumitelnými gesty. Onoho úterního podvečera to bylo jednoduché: sevřela volnou ruku v pěst a vztyčila malíček a ukazováček.

„Další paroháč,“ zahlásil mi Matroš.

Nesouhlasně jsem si povzdychl: věděl jsem, že v Matrošově případě nejde o cynismus, nýbrž o pouhý profesní slang, ale ani ten jsem nikdy neměl příliš v lásce — a od minulého léta, kdy se celá moje osobnost na dva

týdny smrskla na *žlučník ze šestky* (jak se přímo přede mnou vyjádřila jedna poněkud prostořeká sestřička z nemocnice na Karlově náměstí), se podobným výrazům programově snažím vyhýbat; svým zaměstnancům je nicméně — přirozeně jen v nepřítomnosti klientů — útrpně toleruji.

„Ano, předám,“ pravila Sandra. „Pro tebe, Denisi.“

Zdvihl jsem telefon na svém novém pracovním stole z třešňového masivu a představil se.

„Norbert Černý, dobrý den. Rád bych si s vámi, pane doktore, domluvil termín schůzky.“

Možná že Norbert v předchozím rozhovoru se Sandrou skutečně projevil nějaké známky nervozity, avšak nyní už zněl jeho hlas vyrovnaně.

„Smím se zeptat? Vy jste *ten* Norbert Černý? Ten spisovatel?“

Sandra zdvihla obočí a komicky nafoukla tučné tváře.

„Ano,“ odpověděl Norbert pobaveně, jako by Sandru viděl. „To jsem jaksi bohužel já.“

„Tak tedy, *mistře*,“ řekl jsem trochu hloupě (ještě nikdy v životě jsem s žádným spisovatelem nemluvil), „co pro vás můžeme udělat?“

„To bych vám rád řekl osobně. Myslíte, že byste si na mě našel tento týden čas?“

V jeho intonaci jsem postřehl onu důvěrně známou zdvořilou zdrženlivost, kterou obvykle používáme ve styku s lidmi, od nichž cosi potřebujeme, ale přitom si jich nijak zvlášť nevážíme, nebo jimi dokonce tajně pohrdáme. Už léta mě to nikterak nepohoršuje a podobné skryté urážky jsem se naučil klidně přecházet. Nikdy mě ostatně nenapadlo si namlouvat, že povolání soukromého detektiva je nějak zvlášť ušlechtilé; tu a tam sice pomůžete dobré věci, ale drtivou většinu času se pouze hrabete v cizí špíně.

„Samozřejmě,“ řekl jsem. „Který den by se vám to hodilo?“

„Přizpůsobím se.“

Nahlédl jsem do koženého diáře.

„Tento čtvrtek ve tři?“

„Dobře. Čtvrtek, desátého, ve tři.“

„Znáte adresu naší kanceláře?“ zeptal jsem se.

Zaváhal.

„Nemůžeme se sejít jinde? Radši bych vás pozval na večeři nebo na pivo.“

Dneska už ho samozřejmě chápu: bál se čekárny plné *paroháčů*. Bál se křesla, kde pět minut před ním seděl nějaký podobný nešťastník.

„Veškeré schůzky s klienty se odehrávají v mé kanceláři,“ namítl jsem. Už proto, že

zde mám přístroj na detekci odposlechu — ale to jsem Norbertovi přirozeně neřekl.

Mlčel.

„Nedávno jsem kancelář poměrně nákladně zrekonstruoval,“ dodal jsem. „Jenom ten italský nábytek mě stál tři čtvrtě miliónu — a vy se teď chcete sejít někde v *hospodě*?“

Nezasmál se.

„Možná bych vás měl ujistit — stejně jako ujišťuji všechny ostatní klienty — že veškerá jednání jsou samozřejmě zcela *diskrétní*,“ pokračoval jsem. „Abych byl úplně konkrétní: máme tu dva vchody. Můžu vám zaručit, že se s nikým nepotkáte.“

Druhý vchod jsem po pravdě řečeno nechal vybourat teprve před rokem, v rámci zmíněné rekonstrukce; inspirovaly mě k tomu inzeráty jedné nejmenované kliniky, specializující se na léčbu hemoroidů a poruch erekce.

„Ani s vaší sekretářkou?“ zasmál se nuceně Norbert. „Která se sice bude tvářit šíleně diskrétně a ohleduplně, ale při první příležitosti se mi podívá do rozkroku?“

Pohlédl jsem významně na Sandru.

„Sekretářka tu samozřejmě bude, ale postarám se o to, aby se vám do rozkroku ani jednou nepodívala.“

Sandra otevřela ústa tak zeširoka, jako by

se jí jakýsi neviditelný doktor právě chystal trhat mandle.

„Slibte mi, že se ještě před mým příchodem otočí čelem ke zdi,“ přistoupil Norbert na můj zlehčující tón. „Nebo jí radši přetáhněte něco přes hlavu.“

„Dobrý nápad. Přetáhneme sekretářce něco přes hlavu.“

„He?!“ vyjekla Sandra.

„V tom případě přijdu,“ souhlasil konečně Norbert. „I když —“

Chvíli přemýšlel.

„Asi bych vám přece jen měl něco vysvětlit.“

Chystá se prý psát román, jehož hlavním hrdinou bude soukromý detektiv, sledující nevěrnou manželku, vysvětlil mi. Rád by se mnou proto pár věcí konzultoval.

2.

„Dneska měl s Ninou sloužit Matroš, ne?“ zeptala se Rút.

Žehlila si ty černé *koktejlové* šaty s kulatým výstřihem; byla nahá, ale ani můj příchod ji nepřiměl, aby si přes sebe něco přehodila. Věděla, že si to pořád ještě může dovolit.

Zachovalá postava, poznamenala kdysi, je jedna z mála výhod bezdětných žen.

„Poprosil mě, jestli bych to za něj nevzal,“ řekl jsem.

Pozoroval jsem ji s klidným melancholickým zalíbením, s nímž se obvykle díváme na hezké věci, po kterých nijak zvlášť netoužíme, nebo si je nemůžeme dovolit.

„Takže jde vlastně o *záskok*?“ pravila škádlivě, zatímco jsem v zásuvce šatní skříně hledal plavky.

„Ano.“

„A tys to za něj jako vždycky rád vzal.“

„Věděl jsem, že jdeš dneska na tu večeři.“

„Nevymlouvej se na moji večeři. Že ty soutěžíš o titul *Šéf roku*?“ dobírala si mě.

Samozřejmě jsem znal důvody její dobré nálady: *traumatolog* Zdeněk ji pozval na večeři. Kdysi dávno by mne to znepokojilo, ale dneska už bylo všechno jinak: když měla radost ona, měl jsem většinou radost i já. Tohle by moji klienti nedokázali pochopit.

„Přesně tak,“ usmál jsem se.

Obešel jsem žehlicí prkno a zezadu jsem ji zlehka objal. Poznal jsem, že je vykoupaná a natřená tělovým mlékem. Nastrčila mi zadek do klína, ale nepřestala přitom žehlit; pára zasyčela. Přistihl jsem se, že se mě to nepatrně dotklo, což mne překvapilo, či spíše

pobavilo. Po devíti letech manželství s Rút a po deseti letech práce soukromého detektiva jsem si rád namlouval, že o žárlivosti vím všechno a že mě samotného se *tohle* už za-
platpánbůh netýká — ale stejně občas přišla chvíle, kdy ve mně ta či ona naprostá maličkost dokázala vyvolat sice prchavou, ale i tak nepříjemnou vzpomínku na doby, kdy jsem ještě žárlil. Připomínalo to podivné jevy spojené s mým žlučníkem: přestože mi jej loni kompletně odstranili, už několikrát jsem později na stejném místě pocítil slabou ozvěnu někdejších prudkých bolestí.

„Anebo je to jinak,“ zapřemýšlela Rút nahlas. „Vzals to za Matroše, protože tě to pořád *baví*. Natáčet tajně lidi je přece dobrodružství.“

Ani ona nebyla mou prací dvakrát nadšená, ale nikdy mi to nedala přímo najevo — na rozdíl od různých zarytých moralistů chápala, že všichni jaksí nemůžeme být porodníky nebo učiteli ve slepecké škole. Pokud však šlo o údajnou *dobrodružnost* mého povolání, mýlila se: sledování lidí je zábavné jen zcela výjimečně; většinou to je nudná rutina. Moje ochota zaskakovat za kolegy souvisela s něčím jiným — s něčím, co jsem dost dobře nemohl přiznat ani Rút: v posledních letech jsem občas nevěděl, jak naložit se vším tím

volným časem, zvláště pak když byla Rút pryč (rozumějte mi správně: nežártil jsem, že je s někým jiným; prostě mi jen chyběla její přítomnost), a mnohahodinová čekání v křeslech hotelových hal nebo v autech před domem potenciálních cizoložníků mě tohoto problému celkem jednoduše zbavovala.

„Jak dlouho u tebe Nina dělá? Pět měsíců?“

„Půl roku.“

„Bylo něco — s Ninou?“ zeptala se nečekaně.

„Ne. To bych ti přece řekl.“

„Ani tě to nenapadlo?“

Nebyly tu žádné důvody, proč lhát.

„Napadlo.“

Rút souhlasně přikývla.

„Myslela jsem si to.“

„A tebe?“ usmál jsem se. „Ty si to s Ninou umíš představit?“

Rút našpulila rty a strčila si do úst ukazováček.

„Já si umím představit skoro všechno,“ pravila. „Však víš.“

Podívala se nepřítomně stranou. Věděl jsem, že oba myslíme na totéž. Ještě se mi nechtělo to téma opustit.

„Pokud jde o mě, nemyslím si, že zrovna Nina by si po svých zkušenostech chtěla něco začít s ženáčem,“ řekl jsem.

„No,“ namítla Rúť, „ty zase nejseš tak úplně typickej ženáč...“

„To asi nejsem.“

„A Nina to ví. Mohl bys to aspoň zkusit — jestlis to ještě neudělal.“

„Neudělal.“

„Tak to zkus.“

„Jak?“

Teprve nyní odložila Rúť žehličku. Tohle ji skutečně zajímalo. Zdvihla bradu a přimhouřila oči. Věděl jsem, že si v duchu představuje Ninu.

„Bud' pozornej — ale netlač na pilu,“ řekla přemítavě. „Zajímej se o ni. Zeptej se jí na děti. Zeptej se, jak to všechno sama zvládá. Tvař se uznale. Objednej jí něco k pití.“

„V práci nepijeme,“ připomněl jsem jí.

Rúť mávla rukou.

„V bazénu si drž odstup. Žádný intimity — aspoň pro začátek. Žádný laciný dvojsmysly. Pomož jí potom do županu. Můžeš ji pohladit po zádech. Dívej se jí přitom do očí.“

„Polibek?“

Rúť naklonila hlavu stranou.

„Možná,“ řekla váhavě. „Ale každopádně až na rozloučenou. Lehkej jako vánek. Radši jen na tvář — ale dlouhej. *Neomluvitelně* dlouhej!“

Podíval jsem se na ni.

„Víš, že seš neomluvitelně rafinovaná zmi-
je?“

„Ale zase to loučení moc neprotahuj. Řekni jí, že se moc těšíš na další společnou službu.“

„A mám při odchodu pozdravit?“ ušklíbl jsem se.

Rút ke mně vzhledla.

„Denisi?“ pravila. „Ty přece *víš*, že moje rady fungují — nebo snad ne?“

Měla pravdu: dokonce i s ní jsem se před jedenácti lety seznámil podle jejích instrukcí.

Začalo to smutně: na úrazové oddělení nemocnice, kde tehdy pracovala, jsem přivezl mrtvého osmiletého chlapce, kterého v Holešovicích srazilo auto právě ve chvíli, kdy jsem projížděl kolem (společně s několika dalšími řidiči jsme se dítě marně snažili oživit; všichni to nakonec vzdali a sanitka stále nepřijížděla). Rút se sklonila k bezvládnému tělíčku. Imponoval mi její zdánlivý klid, pod nímž, jak se později ukázalo, byl nehraný smutek.

„Je nějaká naděje?“ zeptal jsem se.

Pouze zavrtěla hlavou, podívala se na mou zakrvácenou košili a zmizela v budově.

Zjistil jsem si, jak se jmenuje, a opatřil si rozpis jejích denních i nočních služeb, ale stejně jsem se nezmohl na víc než na tři stro-

jené, formální návštěvy na dezinfekci páchnoucí sesterně. Flirtování nad přejetým dítětem mi připadalo nevkusné. Rút samozřejmě chápala, co se ve mně odehrává.

„Budeme už nadosmrti jenom truchlit?“ zeptala se, když mi potřetí vařila kávu.

Zaskočila mě.

„Co navrhujete?“

„Co kdybyste mě pro změnu pozval třeba na taneční parník?“

„Na taneční parník?“ hlesl jsem udiveně.

Přidřepla si ke mně a vzala mě za ruce. Když nepočítám manipulaci s nosítky, bylo to vůbec poprvé, co jsme se dotkli.

„Ten kluk je bohužel mrtvej a mně je to moc líto,“ řekla. „Ale my dva jsme zatím živí, Denisi. Měli bychom se podle toho chovat.“

Rozumná, klidná Rút.

„Je tu ještě něco,“ řekl jsem po chvíli. „Pracuji u policie.“

Pokrčila rameny.

„Já zase nemůžu mít děti. Nobody is perfect.“

3.

Bazén v hotelu Intercontinental není nijak velký, ale naštěstí tu zatím bylo jen několik lidí.

„Četlas něco od Norberta Černého?“ zeptal jsem se Niny.

Nebudu zastírat, že mě Norbertův telefonát potěšil. Pro mnoho lidí jsem byl už léta pouhý *čmuchač* (nebo přinejmenším cosi na ten způsob) — a nyní se o mou práci zajímal jeden z nejznámějších českých spisovatelů. Nina se chytla okraje bazénu a nevěřicně zatřásla světlými, nakrátko ostříhanými vlasy.

„Podívej se na hodinky: je osm večer a já jsem v práci,“ oznámila mi. „Myslíš si, že zaměstnaný rozvedený matky dvou dětí maj čas číst?“

„Nemyslím,“ řekl jsem.

„Od té doby, co jsem otěhotněla, čtu akorát časopis *Betyнка*...“

„A co časopis *Naše placenta*? Nebo *Moderní děloha*?“

Zasmála se, ale potom zvažněla.

„Někdy toho mám fakt plný brejle,“ postěžovala si.

Byla trochu silnější v bocích, ale jinak měla téměř dokonalou postavu; určitě musela pravidelně cvičit.

„Nino?“ řekl jsem. „Už dlouho ti chci říct, že upřímně obdivuju, jak to všechno zvládáš — a dokonce u toho i dobře vypadáš.“

Zatvářila se podezíravě.

„Vážně,“ řekl jsem a zlehka jsem ji pohladil po mokrých zádech.

Ještě chvíli jsme plavali a potom Nina zamířila ke břehu; následoval jsem ji. Pomohl jsem jí do nafasovaného sněhobílého županu a přistrčil jí jedno ze dvou lehátek pod živou palmou, jejímž listovým efektně prosvítalo několik reflektorů.

„Dík,“ řekla.

Posadil jsem se vedle ní.

„Matroš nelhal,“ poznamenal jsem spokojeně. „Dneska je to *fakt ňamka*.“

Fakt ňamka označuje v Matrošově slovníku sledování osob v mimořádně příjemných pracovních podmínkách — například v elegantních hotelích a restauracích; na opačné straně Matrošovy stupnice se nachází takzvaný *totální vojev*, zahrnující tutéž práci v zimě, dešti, v laciných putykách či ošklivých dělnických ubytovnách. Jakkoli ani toto slangové označení nepoužívám, musím přiznat, že je chápu: sám dobře znám ono tajné sobecké rozradostnění, které se mne nezvladatelně zmocňuje pokaždé, kdykoli se uprostřed šedivé pražské zimy od nějakého vzlykajícího podnikatele dozvím, že cizoložství jeho manželky se podle všech indicií odehraje na Kanárských ostrovech... Sledování inženýra Cardy byla nejen *fakt ňamka*, ale zároveň též